

Sygn. akt I CSK 256/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku PGE Dystrybucja S.A. z siedzibą w L.
przy uczestnictwie Z. K.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego
z dnia 15 grudnia 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie oraz postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 11 maja 2011 r., i przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 11 maja 2011 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek PGE Dystrybucja S.A. w L. o stwierdzenie, że z dniem 2 marca 2008 r. ZKE Dystrybucja sp. z o.o. z siedzibą w L. nabyła przez zasiedzenie służebność gruntową posadowienia, przeprowadzenia i dostępu w celu eksploatacji, konserwacji, modernizacji i wymiany linii napowietrznych średniego napięcia na działce nr 752/7 i niskiego napięcia na działce nr 751, położonych w K., stanowiących własność uczestnika Z. K., na rzecz działki nr 234 przy ul. S. w P., pozostającej w dniu 2 marca 2008 r. w użytkowaniu wieczystym ZKE Dystrybucja sp. z o.o. w L.

Sąd Rejonowy ustalił, że na nieruchomości obejmującej m.in. działkę nr 234 usytuowana jest stacja rozdzielcza 110/15 kV GPZ – Główny Punkt Zasilający P. III. W dniu 29 marca 1977 r. nieruchomość tę – na podstawie umowy sprzedaży, zawartej w trybie art. 6 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz.U. z 1961 r. Nr 18, poz. 94 ze zm.) – nabył Skarb Państwa. W ramach zarządu mieniem państwowym z działki przy ul. S. korzystał Zakład Energetyczny Z. i kolejno tworzone przedsiębiorstwa państwowe. Na podstawie zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 22 kwietnia 1985 r. w miejsce Zakładu Energetycznego Z. utworzono bowiem przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Wschodni Okręg Energetyczny w R., a następnie, w wyniku podziału tego przedsiębiorstwa, na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r. – przedsiębiorstwo państwowe użyteczności publicznej pod nazwą Zakład Energetyczny Z. w Z. Z kolei zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 r. Zakład ten z dniem 12 lipca 1993 r. został przekształcony w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą Zakład Energetyczny Z. S.A. w Z.

Decyzją z dnia 31 października 1996 r. Wojewoda P. stwierdził nabycie z dniem 5 grudnia 1990 r., przez Zakład Energetyczny Z. S.A. w Z., na podstawie art. 2 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464 ze zm. – dalej: „u.zm.u.g.g.”), prawa użytkowania wieczystego gruntów obejmujących m.in. działkę nr 234.

Stacja rozdzielcza usytuowana na działce nr 234 składa się z pól transformatorowych i wychodzących z nich linii energetycznych, z których dwie biegną nad nieruchomością obejmującą działki nr 752/7 i 751, położoną w K., stanowiącą własność uczestnika. Linie te zostały oddane do użytku w dniu 2 marca 1979 r. W latach 1984, 1994, 1995, 1999, 2001, 2002, 2005, 2006, 2009 i 2010 były one poddawane przeglądom i naprawom przez pracowników zakładu energetycznego.

Sąd Rejonowy uznał, że w sprawie ma zastosowanie 30 – letni termin zasiedzenia, gdyż przedsiębiorstwo energetyczne, które w chwili przystąpienia do korzystania z trwałego urządzenia nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności jest posiadaczem w złej wierze. Ze względu na regulację zawartą w art. 128 k.c., w okresie do dnia 1 lutego 1989 r. (ustawa z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, Dz.U. z 1989 r. Nr 3, poz. 11 – dalej: „ustawa nowelizująca”), posiadaczem służebności był Skarb Państwa. Doliczenie okresu posiadania Skarbu Państwa byłoby możliwe, gdyby przed dniem 1 lutego 1989 r. Skarb Państwa przeniósł posiadanie na państwową osobę prawną, od dnia 1 lutego 1989 r. bowiem zaczął biec termin zasiedzenia służebności na rzecz państwowej osoby prawnej, która od tej chwili korzystała z nieruchomości obciążonej we własnym imieniu i na własną korzyść. Po dniu 31 stycznia 1989 r. nie mogło dojść do przeniesienia posiadania, o którym mowa w art. 176 k.c., ponieważ Skarb Państwa nie był już posiadaczem służebności. Decyzja wojewody, stwierdzająca nabycie z dniem 5 grudnia 1990 r. użytkowania wieczystego przez Zakład Energetyczny Z. nie mogła więc wywołać skutku w postaci przeniesienia posiadania ze Skarbu Państwa na poprzedniczkę prawną wnioskodawczynie. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że nie upłynął jeszcze okres wymagany do nabycia służebności przez zasiedzenie.

Apelacja wnioskodawczynie została przez Sąd Okręgowy oddalona postanowieniem z dnia 15 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy zaaprobował stanowisko Sądu pierwszej instancji, że posiadanie służebności polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia znajdującego się na cudzej nieruchomości i jest przejawem władztwa nad nią w zakresie, w jakim uprawnia do niego służebność gruntowa, oraz że władztwo to kwalifikuje się, zgodnie z art. 336 k.c., jako

posiadanie zależne. Za trafną uznał ocenę, że poprzedniczka prawna wnioskodawczyni przystąpiła do korzystania ze stacji transformatorowej i linii energetycznych z dniem 2 marca 1979 r. Podzielił też pogląd, że prawidłowa wykładnia art. 176 k.c. uzależnia możliwość doliczenia okresu posiadania Skarbu Państwa od przeniesienia posiadania służebności przez Skarb Państwa na państwową osobę prawną przed dniem 1 lutego 1989 r. Podzielił w związku z tym stanowisko, że decyzja wojewody, stwierdzająca nabycie użytkownika wieczystego nieruchomości przez Zakład Energetyczny Z. nie mogła wywołać skutku w postaci przeniesienia posiadania służebności ze Skarbu Państwa na poprzedniczkę prawną wnioskodawczyni. Sąd pierwszej instancji wprawdzie nietrafnie przyjął, że już w dniu 5 grudnia 1990 r. Skarb Państwa nie był posiadaczem służebności, gdyż ustawa nowelizująca, znosząc z dniem 1 lutego 1989 r. zasadę jednolitej własności Skarbu Państwa, nie kreowała *ex lege* skutków prawnych polegających na utracie posiadania przez Skarb Państwa (skutek taki nastąpił dopiero z dniem 5 grudnia 1990 r. na podstawie art. 2 u.zm.u.g.g.), lecz ta błędna ocena nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Doliczenie przez wnioskodawczynię okresu posiadania Skarbu Państwa nie jest nadal możliwe, decyzja uwłaszczeniowa musiałaby być bowiem, zgodnie z art. 348 zdanie drugie k.c., poprzedzona faktem uprzedniego przeniesienia posiadania służebności. Gdyby nawet decyzja ta mogła być uznana za dokument stwierdzający przeniesienie posiadania nieruchomości władnącej, której dotyczyła, to uwłaszczenie w tym zakresie nie obejmowało przejścia posiadania ze Skarbu Państwa na państwową osobę prawną będącą poprzedniczką prawną wnioskodawczyni. W tym stanie rzeczy korzystanie z linii energetycznych i innych urządzeń w zakresie wykonywania służebności przez Skarb Państwa do dnia 31 stycznia 1989 r. zostaje unicestwione wobec niepodlegania zaliczeniu na rzecz następców prawnych.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego wnioskodawczyni, powołując się na podstawę z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o jego uchylenie oraz o uchylenie postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 11 maja 2011 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego

rozpoznania Sądowni Okręgowemu. W ramach powołanej podstawy kasacyjnej wskazała na naruszenie art. 172, 176, 285 i 292 k.c. przez przyjęcie, że do okresu posiadania wykonywanego po dniu 31 stycznia 1989 r. przez państwową osobę prawną nie można doliczyć posiadania służebności gruntowej wykonywanego do tego dnia przez Skarb Państwa, i art. 348 k.c. przez przyjęcie, że decyzja uwłaszczeniowa wydana na podstawie art. 2 ust. 3 u.zm.u.g.g. nie stanowi przeniesienia posiadania służebności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oddalając apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o stwierdzenie zasiedzenia służebności, Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że poprzedniczka prawna wnioskodawczyni nie mogła doliczyć czasu posiadania Skarbu Państwa, ponieważ art. 176 k.c. uzależnia możliwość takiego doliczenia od przeniesienia posiadania służebności przez Skarb Państwa na państwową osobę prawną przed dniem 1 lutego 1989 r., do czego w niniejszej sprawie nie doszło. Decyzja wojewody, stwierdzająca nabycie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przez Zakład Energetyczny Z., nie mogła wywołać skutku w postaci przeniesienia posiadania służebności ze Skarbu Państwa na poprzedniczkę prawną wnioskodawczyni. W tej sytuacji korzystanie z linii energetycznych i innych urządzeń w zakresie wykonywania służebności przez Skarb Państwa do dnia 31 stycznia 1989 r. musi zostać unicestwione. Sąd Okręgowy powołał się przy tym na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazując na uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 16 października 1961 r., I CO 20/61 (OSNCP 1962, nr 2, poz. 41) i z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91 (OSNCP 1991, nr 10-12, poz. 118), uchwałę z dnia 2 czerwca 2010 r., III CZP 36/10 (OSNC 2010, nr 12, poz. 163), wyroki z dnia 15 kwietnia 1966 r., I CR 80/66 (OSNCP 1967, nr 2, poz. 24) i z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 291/09 (nie publ.) oraz postanowienia z dnia 25 stycznia 2006 r., I CSK 11/05 (Biul. SN 2006, nr 5, s. 11), z dnia 18 maja 2007 r., I CSK 64/07 (nie publ.), z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08 (nie publ.), z dnia 16 września 2009 r., II CSK 103/09 (nie publ.), z dnia 11 lutego 2010 r., I CSK 181/09 (nie publ.) i z dnia 7 grudnia 2011 r., I CSK 365/11 (nie publ.).

Przed przystąpieniem do oceny prawidłowości stanowiska, które legło u podstaw zaskarżonego postanowienia trzeba zauważyć, że Sąd Okręgowy nawiązał do orzecznictwa Sądu Najwyższego w sposób wybiórczy i nie do końca trafnie je zinterpretował. Powołane postanowienie z dnia 7 grudnia 2011 r., I CSK 365/11 (nie publ.) dotyczy przy tym odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wobec niewykazania określonej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki oczywistej zasadności, i z tej przyczyny nie zawiera rozważań istotnych z punktu widzenia wykładni art. 176 k.c.

Rozważania dotyczące możliwości zastosowania w niniejszej sprawie art. 176 § 1 k.c. wypada rozpocząć od przypomnienia, że według tego przepisu, jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swego poprzednika. Przytoczony przepis pozwala więc obecnemu posiadaczowi doliczyć do czasu swego posiadania czas posiadania poprzednika o tyle tylko, o ile przeniesienie posiadania nastąpiło podczas biegu zasiedzenia. Regułę tę Sąd Najwyższy wielokrotnie powtarzał w swoich orzeczeniach, między innymi w postanowieniach z dnia 20 listopada 1997 r., III CKU 73/97 (nie publ.), z dnia 25 stycznia 2006 r., I CSK 11/05, z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 314/08 (nie publ.), z dnia 17 grudnia 2010 r., III CZP 108/10 (nie publ.) i z dnia 9 lutego 2012 r., III CZP 93/11 (nie publ.).

Do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 3, poz. 11), tj. do dnia 1 lutego 1989 r., obowiązywała – jak wiadomo – zasada jednolitego funduszu własności państwowej, zgodnie z którą Państwo było jedynym właścicielem całego mienia państwowego, niezależnie od tego, w czym zarządzie mienie to się znajdowało. W konsekwencji Państwu przysługiwały także uprawnienia właścicielskie co do mienia pozostającego w zarządzie przedsiębiorstw państwowych, a więc odrębnych od Skarbu Państwa osób prawnych (zob. art. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych, jedn. tekst: Dz.U. z 1960 r. Nr 18, poz. 111, a następnie art. 1 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych, jedn. tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 112, poz. 981 ze zm.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w doktrynie dominował wówczas pogląd,

że państwowym osobom prawnym przysługuje względem przydzielonych im części mienia ogólnonarodowego szczególnego rodzaju prawo podmiotowe, określane zazwyczaj jako prawo zarządu lub prawo do tzw. zarządu operatywnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1966 r., I CR 80/66, uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 7 listopada 1980 r., III CZP 2/80, OSNCP 1981, nr 4, poz. 47 i z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91 oraz uchwałę z dnia 27 czerwca 1984 r., III CZP 28/84, OSNCP 1985, nr 1, poz. 11, a także sprzed wejścia w życie kodeksu cywilnego uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 16 października 1961 r., I CO 20/61). Państwowe osoby prawne nie miały jednak żadnych praw podmiotowych do zarządzanego przez nie mienia, które mogłyby przeciwstawić Państwu. Tak rozumianą zasadę jednolitej własności państwowej odnoszono też do posiadania, co oznaczało, że Skarb Państwa był nie tylko właścicielem, ale i posiadaczem rzeczy pozostających w zarządzie państwowych osób prawnych. Z tej przyczyny skutki związane z samoistnym posiadaniem nieruchomości przez państwowe osoby prawne mogły powstać jedynie na rzecz Skarbu Państwa. Jeżeli zatem nieruchomość pozostająca w zarządzie państwowej osoby prawnej nie była własnością państwową, jej zasiedzenie – w razie ziszczenia się przesłanek określonych w art. 172 k.c. – mogło nastąpić nie przez państwową osobę prawną sprawującą zarząd, lecz przez Skarb Państwa. Dotyczyło to także zasiedzenia służebności gruntowej, jeżeli posiadaczem tej służebności była państwowa osoba prawna (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2003 r., V CK 24/03, nie publ., z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08, OSNC 2010, nr 1, poz. 15, z dnia 13 października 2011 r., V CSK 502/10, nie publ. i z dnia 9 lutego 2012 r., III CZP 93/11, nie publ. oraz wyrok z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 291/09).

Z dniem 1 lutego 1989 r., w wyniku nowelizacji art. 128 k.c., dokonanej ustawą z dnia 31 stycznia 1989 r., doszło do uchylenia konstrukcji jednolitej własności państwowej, dzięki czemu państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną do nabywania prawa własności. Ustawa ta nie przekształciła jednak *ex lege* stosunków własnościowych państwowych osób prawnych w stosunku do składników majątkowych, które w dniu 1 lutego 1989 r. były w zarządzie tych osób. Przekształcenie prawa zarządu przysługującego państwowym osobom prawnym w stosunku do gruntów będących własnością Skarbu Państwa w prawo

użytkowania wieczystego, a w stosunku do budynków, innych urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach w prawo własności nastąpiło – jak trafnie podkreślił Sąd Okręgowy – dopiero z dniem 5 grudnia 1990 r., na podstawie art. 2 ust. 1 i 2 u.zm.u.g.g. (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91). Do dnia 5 grudnia 1990 r. państwowe osoby prawne nie miały więc samodzielnych praw do składników mienia państwowego, którym dotąd zarządzały, i nadal wykonywały w tym zakresie jedynie uprawnienia Skarbu Państwa. Dopiero od tego dnia mogły wykonywać posiadanie „dla siebie”, czyli we własnym imieniu i na swoją rzecz.

Powracając od tych uwag na grunt niniejszej sprawy trzeba zauważyć, że Sąd Okręgowy nie uzasadnił swojego stanowiska, według którego prawidłowa wykładnia art. 176 k.c. uzależnia możliwość doliczenia okresu posiadania Skarbu Państwa od przeniesienia posiadania służebności przez Skarb Państwa na państwową osobę prawną przed dniem 1 lutego 1989 r. oraz że decyzja wojewody, stwierdzająca nabycie użytkowania wieczystego nieruchomości przez Zakład Energetyczny Z. nie mogła wywołać skutku w postaci przeniesienia posiadania służebności ze Skarbu Państwa na poprzedniczkę prawną wnioskodawczynie.

Rację ma skarżąca podnosząc, że stanowisko to nie może być uznane za trafne. Uszło przede wszystkim uwagi Sądu Okręgowego, że przed dniem 1 lutego 1989 r. przeniesienie posiadania służebności przez Skarb Państwa na państwową osobę prawną – ze względu na obowiązującą wówczas zasadę jednolitej własności państwowej – nie było możliwe. Dopiero bowiem od dnia 5 grudnia 1990 r. Zakład Energetyczny Z. z siedzibą w Z. mógł wykonywać posiadanie służebności we własnym imieniu.

Problem, czy decyzja wydana na podstawie art. 2 ust. 3 u.zm.u.g.g. może być uznana za dokument stwierdzający przeniesienie posiadania, o którym mowa w art. 348 k.c., był już natomiast przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W postanowieniu z dnia 18 maja 2007 r., I CSK 64/07 (nie publ.) Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że państwowa osoba prawna, która do dnia 5 grudnia 1990 r. wykonywała zarząd mieniem państwowym i z tym dniem, już jako posiadacz nieruchomości została uwłaszczona, może wykazać przejście posiadania

nieruchomości ze Skarbu Państwa na nią samą decyzją wydaną na podstawie art. 2 ust. 3 u.zm.u.g.g. Sąd Najwyższy podkreślił, że do przeniesienia posiadania może dojść w każdy ze sposobów wskazanych w art. 348 – 351 k.c. oraz że przeciwieństwem pochodnego nabycia posiadania, wykluczającym zastosowanie art. 176 § 1 k.c., jest wejście w posiadanie w sposób pierwotny, w wyniku jednostronnego aktu zawładnięcia rzeczą z wolą posiadania jej dla siebie. Jeśli się nawet twierdzi, że prawo użytkowania wieczystego powstało z dniem 5 grudnia 1990 r. na rzecz uwłaszczonej osoby prawnej w sposób pierwotny, to powstanie tego prawa uzależnione było od stwierdzenia, że państwowa osoba prawna, jako wykonująca zarząd nieruchomością, kontynuowała w tym dniu jej posiadanie, przypisywane do dnia 1 lutego 1989 r. Skarbowi Państwa. Przy takim charakterze relacji między wskazanymi podmiotami trzeba przyjąć, że między Skarbem Państwa i osobą uwłaszczoną jego nieruchomością zachodzi następstwo prawne w zakresie posiadania. Skoro zaś uzyskanie określonego prawa do rzeczy, z której państwowa osoba prawna korzystała już wcześniej, realizując inne uprawnienia, było wynikiem woli właściciela – państwa, występującego w stosunkach cywilnych jako Skarb Państwa, to nie można przyjmować, że państwowa osoba prawna, która uzyskała użytkowanie wieczyste nieruchomości, objęła tę nieruchomość w posiadanie w sposób pierwotny na podstawie jednostronnego aktu zawładnięcia nią. Decyzja wojewody, wydana na podstawie art. 2 ust. 3 u.zm.u.g.g., może być zatem uznana za dokument, o którym mowa w art. 348 k.c., stwierdzający fakt uprzedniego przeniesienia posiadania.

Za poglądem tym Sąd Najwyższy opowiedział się również w postanowieniach z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08 i z dnia 13 października 2011 r., V CSK 502/10 (nie publ.), natomiast w postanowieniu z dnia 10 kwietnia 2008 r., IV CSK 21/08 (nie publ.) - podkreślając, że służebność gruntowa może być ustanowiona także na rzecz użytkownika wieczystego nieruchomości władnącej – stwierdził, że wnioskodawca, który z dniem 5 grudnia 1990 r. *ex lege* nabył użytkowanie wieczyste nieruchomości pozostającej w jego zarządzie, może doliczyć okres korzystania z trwałego i widocznego urzędzenia przez Skarb Państwa w czasie, gdy był tylko zarządcą nieruchomości. Z kolei w wyroku z dnia 3 stycznia 1989 r., III CRN 271/68 (OSNCP 1969, nr 10, poz. 177) wyjaśnił,

że osoba, na rzecz której przeniesiono posiadanie nieruchomości władnącej, uprawniona jest do posiadania służebności związanych z tą nieruchomością.

Trzeba podkreślić, że odmienne stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 291/09, do którego nawiązał Sąd Okręgowy, dotyczyło niedopuszczalności doliczenia na podstawie art. 176 § 1 k.c. okresu posiadania przez przedsiębiorstwo państwowe wykonywanego przed dniem 1 lutego 1989 r. do okresu potrzebnego do nabycia służebności przez zasiedzenie przez następcę prawnego tego przedsiębiorstwa. Uzasadniając to stanowisko Sąd Najwyższy odwołał się do utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym przedsiębiorstwa państwowego nie można uznać w okresie do dnia 1 lutego 1989 r. za posiadacza nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności. Nie rozważał jednak możliwości doliczenia okresu posiadania Skarbu Państwa i w kwestii tej nie zajął stanowiska.

Skład orzekający Sądu Najwyższego w pełni podziela stanowisko wyrażone w postanowieniach z dnia 18 maja 2007 r., I CSK 64/07, z dnia 10 kwietnia 2008 r., IV CSK 21/08 i z dnia 13 października 2011 r., V CSK 502/10, oraz wspierającą je argumentację, przytoczoną w uzasadnieniu pierwszego z powołanych orzeczeń.

Skoro Sąd Okręgowy wyszedł z odmiennego założenia, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 11 maja 2011 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 oraz art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł, jak w sentencji.